No.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 14 Julij 1848.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigtmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Grondwets-herziening.

I.

Op iederen staatsburger rust de verpligting de maatregelen van het over hem gestelde bestuur te toetsen aan de behoeften van zijnen tijd en van zijn vaderland; daaruit nuttige lessen voor zich zelven te trekken, en, indien hij zich daartoe geroepen vindt, den uitslag zijner overwegingen aan anderen tot heil van het algemeen medetedeelen. Die dubbele verpligting rust ook op ons, de *Vlissingsche Courant* toch, die zoovele jaren strijds teld onder de vanen der oppositie, die niet opgehouden heeft hare lezers de oogen te openen aangaande eenen zeer verkeerden staat van zaken, die courant zal ook nu getrouw blijven aan hare taak, welke is, waakzaam te zijn en wisseling van denkbeelden te bevorderen.

Dat doel drijft ons tot openbaarmaking van de bedenkingen, die ook bij ons ontstaan zijn bij de lezing van het ontwerp eener nieuwe grondwet, door de regering aan de Staten-Generaal voorgesteld.

Wij zullen die bedenkingen in het midden brengen noch als optimisten, noch als pessimisten.

Niet als optimisten, omdat, hoeveel sympathie we ook mogen gevoelen voor het tegenwoordig bestuur, we echter gelooven dat het ontwerp in geenen deele voldoet aan het liberale stelsel in zijne zuiverste volmaking.

Niet als pessimisten, omdat we begrijpen, dat zulk eene volmaking thans niet wenschelijk kan worden geacht, omdat geene zaak, hoe voortreffelijk ook, buiten haar standpunt gebragt, dat nut kan verschaffen, hetwelk daarvan te verwachten is, indien zij zich op hare plaats bevindt en de wetgever dien regel volgende wil hij hij nut stichten, zijne wetten in overeenstemming dient te stellen met de behoefte van zijne eeuw.

Onze bedenkingen zullen derhalve slechts die voorgestelde bepalingen betreffen, die we gelooven, dat niet met den geest, met de behoefte van onzen tijd zijn overeentebrengen.

Gaan we de strekking van het ontwerp na, we gelooven dan gerust te kunnen verklaren, dat die is *liberaal*, dat bij aanneming daarvan gunstige gevolgen voor de ingezetenen van Nederland zullen voortvloeijen. Maar zal men tevreden zijn met het noodige, indien de vooruitzigten op eenen ruimeren toestand ons zijn geopend, zullen we gedeeltelijke vrijheid vragen, waar we op onbeperkter regten kunnen aanspraak maken, zullen we gedeeltelijke welvaart (een noodzakelijk gevolg der vrijheid) vorderen daar, waar wij die welvaart buiten alle bedenking kunnen stellen?

Welvaart, stipten we zoo even aan, is het noodzakelijk gevolg der vrijheid: naar mate men dus die vrijheid meer onbeperkt, meer zuiver laat, zal men ook de welvaart toenemen.

Die zienswijze is ook die van de ontwerpers der voorstellers betreffende de grondwet: hunne inzigten waren, aan het Nederlandsche volk dat geluk te verschaffen, waarop het regt heeft aanspraak te maken, en toch, wanneer men die voorstellen vergelijkt met die der commissie, wanneer men het oog vestigt op den achterwaartschen stap, in sommige artikelen blijkbaar, na het ontwerp der commissie gedaan, dan mag men niet nalaten te protesteren tegen eene verkorting van bevoegdheden, waaromtrent de openbare meening reeds heeft beslist.

De opmerkingen, die we aan onze lezers wenschen medetedeelen, zijn de volgende.

Hoofdstuk 1. Van het rijk en zijne inwoners.

Art. 6 al. 2. Even als art. 4 der bestaande grondwet, bevat dit artikel den regel, dat ieder die zich op het grondgebied van het rijk bevindt, hetzij ingezetene, hetzij vreemdeling, gelijke aanspraak heeft op bescherming van persoon en goederen.

De grondwet van 1815 liet geene uitzondering toe: toch werden deze menigmaal noodig bevonden; dan, geen nood; men deed alsof de grondwet niet bestond, men *maakte* uitzonderingen, men dreef uit, men leverde uit, ook zonder, ja ook tegen de grondwet.

Onze nieuwe wetgevers, de noodzakelijkheid dier uitleveringen en uitzettingen, ofschoon bij uitzondering, erkennende, hebben het regt daartoe bij de grondwet voorbehouden. En desniettemin blijft er veel onzekerheid bestaan. Artikel 3 alinea 2 van het ontwerp der commissie luidde toch: « de werking van dezen regel, kan « met opzigt tot vreemdelingen, in buitengewo- « ne omstandigheden, voor zekeren tijd worden « geschorst door eene wet, die den Koning met « zulk eene magt over de vreemdelingen bekleedt, « als noodig schijnt." Van waar nu, dat al. 2 van art. 6 der regering, die bepaling letterlijk overnemende, de woorden *in buitengewone omstandigheden*, *voor zekeren tyd* achterwege laat? Is dat toeval? Zeker niet. Wat daar uit optemaken valt, is, dat men *aan de wet* de bevoegdheid toekent, de regten der vreemdelingen te regelen, niet *naar omstandigheden*, niet *voor zekeren tyd*, maar *zoolang de wet dit goedvindt*, zelfs *zonder aanvoering van redenen*.

Maar waarom dan nog van eene *schorsing* gesproken; waarom dan niet ronduit gezegd: de regten der vreemdelingen ten aanzien van goederen en personen, zullen bij de wet worden geregeld? Dan vernietigde men ten minste in al. 2 geen beginsel, hetwelk men in al. 1 had verkondigd.

Wij ontkennen dus wat de memorie van toelichting zegt: dat in art 6 de steeds in Nederland gehuldigde herbergzaamheid wordt behouden: we verlangen daarentegen de bepaling terug der commissie, die aan de vreemdelingen de regten, waarop deze in iederen beschaafden staat aanspraak kunnen maken, verschaft, zonder ze op hetzelfde oogenblik weder terugtenemen.

Of al. 3 teregt zegt, « opgeëischt *van wege* geregtelijke vervolging," in stede van, *door middel van* en of de uitdrukking *van wege* niet alleen op personen doelt, daarover treden we niet in het strijdperk; litterarische beoordeeling stellen we ons niet voor.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Berigten uit Napels melden het volgende:

De citadel van Messina is het eenige punt van Sicilië, dat zich nog in de magt van koning *Ferdinand* bevindt. De stad half verwoest en door de inwoners verlaten, levert een bedroevend schouwspel op en de opstand zal haar duur te staan komen. Evenwel rusten de inwoners zich uit tot een verwoeden strijd. Zij bezitten kanonnen, die zij hebben gegoten van de standbeelden van *Ferdinand*. De citadel zal echter bezwaarlijk te verwinnen zijn; zij is eene sterkte van den eersten rang, door de Spanjaarden gebouwd.

De Kamers te Palermo vergaderd, hebben hare werkzaamheden aangevangen; zij willen geene republiek, maar een constitutioneelen koning en hierin zijn zij het met de geheele bevolking eens.

FRANKRIJK.

— De berigten uit de departementen zijn zeer voldoende. Voor Lyon alleen schijnt men nog voor onlusten beducht geweest te zijn. Met den grootsten spoed is eene ontzettende magt van troepen derwaarts vertrokken. Echter is tot dus verre alles rustig gebleven.

BELGIE.

— Het Brusselsche dagblad *l'Independance*, deelt eene berekening mede van het aandeel in de belastingen, dat voor 1830 in België per hoofd jaarlijks werd betaald, uitkomende op 26 francs en 5 centimes; terwijl dit nu zou bedragen 19 francs en 60 centimes, en men thans in Frankrijk 28 francs en 87 centimes, en in Nederland 36 francs en 48 centimes zou betalen.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 8. Julij. Naar men verneemt moet een zeker ambtenaar van de stedelijke belasting alhier, gisteren, krachtens bevel der arrondissements-regtbank in het huis van arrest zijn gebragt. Zijne functie was, den accijns te ontvangen ten behoeve van de stad, van boter, vleesch, turf enz. Het moet ontdekt zijn, dat hij, als men b. v. 40 p. kwam aangeven, waarvan hij een stuiver per pond, en dus 40 stuivers ontving, op zijn boek slechts 10 p. verantwoordde en zoo f 1,50 niet verantwoordde. Deze praktijk moet hij reeds zeer lang gedreven hebben.

BREDA, den 7. Julij. Het was gisteren naauwelijks algemeen bekend, dat onze hooggeschatte en algemeen beminde stadgenoot, de heer mr. *L. D. Storm*, tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal was gekozen, in plaats van den heer mr. *P. Gouverneur* of in den avond van dien dag bragten heeren leden van het met lof bekende harmonie-gezelschap, onder de zinspreuk *Vlyt en Volharding*, eene luisterrijke serenade met fakkellicht voor de woning van den heer *Storm*, waarbij de heerlijkste muzijkstukken werden uitgevoerd en welke serenade ruim een uur heeft geduurd, door een' schoonen zomer-avond begunstigd werd en alzoo eene ontzaggelijke volksmenigte op de been bragt.

Heden avond was de zaal van het harmonie-gezelschap, boven het van ouds bekende koffijhuis, *het Gouden Kruis*, bij den heer *Hoeymans*, ter eere van hun honorair lid, den heer *Storm*, geïllumineerd, en heden morgen vroegtijdig wapperde reeds de nationale vlag uit dit gebouw. Heden avond werden op de net gedrapeerde bovenzaal verschil-

MARY ATKINS OF DE TWEE MISDADIGERS.

—

(Vervolg van onze vorige.)

III.

Zes jaren later, zag men op zekeren dag, nog voor het daglicht doorbrak, eene vrouw ter sluips uit het huis van den koopman Stockwell komen; bitter schreijende bleef zij eenige oogenblikken voor de deur staan; maar toen zij voetstappen in het huis meende te hooren, verdween zij in eene naburige straat, en ging zoo gaauw en zoo ver dat zij weldra, ademloos van vermoeijenis en van hitte, den anderen kant der stad bereikte. Het daglicht verving de duisternis van den nacht, en de landlieden die Londen binnen kwamen, zouden de diepe voren, welke de kommer op dit gelaat, van 25 jaren, geteekend had, hebben kunnen bespeuren; zij zouden in de oogen van die jonge vrouw eene wilde verbijstering hebben kunnen lezen, indien zij niet te zeer waren afgeleid geworden, door de berekening der waarschijnlijke winsten van den dag. Ware eene der geburen van de afgestorvene mistriss Atkins de kramerij-verkoopster, daar geweest ware zij tienmalen voorbij de vlugtelinge gegaan, zij zouden niet vermoed hebben, zoo nabij de lieftallige, voor dat zij beminde, zoo frissche, zoo vrolijke Mary, te zijn; zoo nabij dat meisje, dat, nu bleek, maar des te belangwekkender, toen toen de liefde haar kwelde, waarlijk schoon en gelukkig kon genoemd worden op haren trouwdag. Die buurvrouw van de kramerij-verkoopster zou haar niet herkend hebben, en nogtans was zij niemand anders dan de vrouw van Henri; zij die thans de straten doorliep even als die arme schepselen, waarover God zijne langmoedigheid uitspreidt; want Hij beneemt hun het gebruik der rede; om hun de overmaat des ongeluks te helpen dragen. Gelukkig nog indien zij krankzinnig ware geweest; haar verzwakt hoofd had wel soms verwarde denkbeelden; maar Mary had het geheugen nog niet verloren, want zij weende. Zij herinnerde zich ook, dat de woning van Mr. Holbron nabij de wijk moest zijn, waar zij zich nu bevond. Holborn was verscheidene jaren de deelgenoot van Stockwell geweest, en gedurende hunne compagnieschap had Mary Atkins, vriendschaps-betrekkingen met de vrouw van Holborn aangeknoopt en aangehouden. Eene verkoeling, die tusschen de twee kooplieden had plaats gehad, had ook den omgang der vrouwen afgebroken; maar beide bewaarden elke van haren kant, eene aangename herinnering uit den tijd harer vertrouwelijkheden. Mary had besloten eene schuilplaats te zoeken in dit gezin, dat zij zoo goed had gekend, dat haar zoo veel liefde had toegedragen. Iemand wees haar de woning naar welke zij zocht en weldra klopte Mary aan het huis van eene vrouw die in rouw kleederen haar de deur opende.

- Mevrouw Stockwell op dit uur zeide mistriss Holborn. - Gij in die kleeding! riep Mary vol verbazing en smart uit. - Ik heb mijn man verloren, hernam de eerste. - De mijne heeft mij weg gejaagd! antwoordde de andere.

En beide vrouwen vielen in elkanders armen, zoo vermengden zich hare tranen onder eene innige omhelzing.

Na de eerste aandoeningen, welke een zoo smartelijk wederzien in de harten der beide vriendinnen, moest opwekken, vroeg mistriss Holborn aan Mary de beweegredenen van hare vlugt uit haars mans huis; want, zeide zij, ondanks al zijne gevoelloosheid, kan ik toch niet denken, dat Mr. Stockwell u op die manier uit zijn huis heeft gezonden.

- Neen, hernam Mary, hij heeft mij juist wel niet gezegd: scheer je weg! ga heen! maar oordeel gij zelve of dat, wat er tusschen ons voorviel, niet oneindig grievender was, dan dat hij mij aan zijne deur had gezet. Eene fout, die mij langen tijd gelukkig heeft gemaakt, en die ik mij zelfs niet verweten heb na de eerste ongenoegens in ons huishouden, heeft mij de vrouw van Henri gemaakt, zoo als ik het u meen verteld te hebben: om mij, was hij genoodzaakt een huwelijk te laten varen, dat hem een' schitterenden stand in de maatschappij verzekerde. Ik heb hem niet gedwongen die opoffering voor mij te doen, hoewel mijn vast voornemen was, onze eeuwige scheiding niet te overleven; ik droeg gelaten mijn ongeluk, bereid te sterven, wanneer de maat vol was: Henri's huwelijk met eene andere was het vreesselijkste wat ik mij voorstelde. Ik deelde hem mijn noodlottig voornemen in eenen afscheidsbrief mede. Hij keerde tot mij terug. Toen zeide ik tot mij zelve; indien hij volstrekt wil, dat ik blijve leven, dan is het zeker, dat hij mijne dagen gelukkig wil maken. Ik twijfelde niet aan zijne liefde; de mijne was zoo vurig! Ook wist ik niet, dat het edelmoediger en een' man van eer waardiger is, haar die zich geheel in zijne armen geworpen heeft, te beleedigen, dan eene arme hulpelooze die weet hoe zij hare smarten zal doen ophouden, aan wanhoop prijs te

lende heerlijke muzijkstukken uitgevoerd door bovengenoemd gezelschap, men merkte op, een rondom met nationale vlaggen versierd chassinet, met het opschrift *hulde aan ons lid den waardigen Storm!* Deze genoegelijke bijeenkomst werd door vele notabele ingezetenen dezer stad bijgewoond.

MAASTRICHT, den 8. Julij. Gisteren avond had alhier een treurig ongeval plaats. Een schrijnwerker, met name *Piepers*, maakte zich schuldig aan mishandelingen jegens zijne vrouw. Deze zulks moede, liep de deur uit, riep om hulp en bedreigde haren man, dat zij de bescherming der politie zoude inroepen. Na, men zegt zoude *Piepers* door die bedrijvigheid zijner die[illegible]e wederhelft zoodanig zijn ontbutst, dat hij aanstonds te voorschijn kwam en zich met een zijner werktuigen zoodanige steken in zijne borst toebragt, dat hij thans in een' zeer bedenkelijken toestand verkeert.

— In den vroegen morgen van den 18. Junij is, gelijk men uit Vevey in Zwitserland meldt, de zeven duizend voet hooge rots, de *Dent de Naye* genaamd, losgeraakt en met donderend geraas in de vallei van Montreux nedergestort. Over de uitgestrektheid der ramp ontbreken nog de juiste mededeelingen. Dit alleen weet men nu reeds, dat zeven woningen met alle zich daarin bevindende menschen en vee onder de ontzettende steenmassa zijn bedolven.

—

VLISSINGEN, den 13. Julij.

PARIJS, den 7. Julij. De generaal *Duvivier* is overleden in het militair-hospitaal van Val-de-Grace. Het koud-vuur had zich geopenbaard ten gevolge van eene poging van den gewonden om naar zijn bovenvertrek te gaan.

Hij is alzoo de vijfde hoofd-officier die Frankrijk door de gebeurtenissen van Junij heeft te betreuren.

Het is waar, dat geen der groote veldslagen der republiek en van het keizerrijk, uitgezonderd die van de Moskowa, de bloedigste van latere tijden, meer generaals, meer hoofd-officieren heeft zien sneuvelen of buiten het gevecht heeft zien omkomen, dan de vier dagen van Parijs: geen vervulde Frankrijk met grootere verslagenheid en rouw.

Alzoo, zijn er vijf generaals gedood of gestorven aan hunne wonden en zes gewond. Beneden der laatsten, den braven generaal *Damesme*, is het been afgezet. In het geheel, elf generaals getroffen door de kogels der oproerlingen.

In den slag van Arcole, die drie dagen duurde, werd er slechts een generaal gedood, de brigade generaal *Robert*, en zes gewond.

Bij Marengo verloor men een generaal, de beroemde *Desaix*. Vier generaals werden er gewond.

Men weet dat de geduchte slag van Austerlitz aan Frankrijk slechts een generaal kostte, de brave *Valhubert;* zes generaals werden daar gewond.

Te Wagram, werden er twee generaals doodelijk getroffen, *Lassalle* en *Oudet*, die den vorigen dag tot brigade-generaal was benoemd; de maarschalk *Bessières* en zes generaals werden gewond.

De noodlottige dagen bij Leipzig, alwaar over en weer ongeveer 500,000 man streden, beroofden het Fransche leger van slechts tien hoofd-officieren gedood of buiten gevecht gesteld.

Te Waterloo sneuvelde een hoofd-officier op het veld van eer, de generaal *Michel*. De generaal *Duhesme* werd vermoord door Pruissische husaren na het gevecht.

—

Het rapport van den heer *Pascal Duprat*, ingeleverd den 5. Julij van wege het comité voor den arbeid, op voorstel van den heer *Wolowski*, strekkende tot intrekking van het besluit van den 2. maart, hetwelk het getal werk-uren bepaald, wil de aanneming van dit voorstel, om reden *dat besluit nadeelig is voor de belangen der nijverheid en strydig met de vryheid van den arbeid*. — (Een voorstel overeenkomstig de door ons geopenbaarde gevoelens in onze hoofdartikelen van 30. Junij en 3. Julij; over de organisatie van den arbeid. — Red.)

—

De graaf MONTALEMBERT, over de dubbele Kamers, uit het *Journal des Debats*

De heer DE MONTALEMBERT (voormalig pair van Frankrijk) heeft gezegd, dat hij geaarzeld had het woord optevatten in de discussie over deze kwestie, omdat hij vreesde verdacht te schijnen van partijdigheid, na geheel zijn staatsleven te hebben doorgebragt in eene vergadering overeenkomstig die welke men wil vervallen verklaren. Om dezelfde reden wil hij de verzoeking weerstand bieden om voorgaande redenaren te volgen in hunne waardering van matigende Kamers, die tot hiertoe in Frankrijk hebben bestaan. Hij bepaalt zich bij te herinneren, dat de senaat van het keizerrijk geene meerdere slaafschheid heeft aan den dag gelegd dan alle andere gevestigde ligchamen van dat tijdperk, en dat de Kamer der Pairs wezenlijke diensten heeft bewezen, onder de restauratiën aan de vrijheid, en, onder de laatste regering, aan de orde. «Maar," zoo gaat hij voort, «mijn geweten verpligt mij voor mij zelven te verklaren, dat met dit punt niet slechts geheel de constitutie, maar zelfs geheel de toekomst der republiek staat of valt. Inderdaad, wilt gij de republiek eerstdaags in eenen stormzien verdwijnen en niets nalaten dan eene herinnering van verwarring en puinhoopen? Veroordeelt haar dan, slechts eene Kamer te hebben: Wilt gij, integendeel, dat de republiek stand houde, dat zij de eindvorm worde der Fransche maatschappij, dat zij zich verwezenlijke met orde en voorspoed des lands? geeft haar dan twee Kamers, dat, is, legt een breidel aan de openbare magt, die de strekking zou hebben onbeperkt te worden en hare kracht te misbruiken.

De staats-magt, die iets verhevens is, zelfs boven de wetgevende, uitvoerende en regterlijke, zal natuurlijk, zoo als dat reeds ging onder het constitutioneel koningschap, zich concentreren binnen de volks-vergadering. Doch, indien niets haar in toom houdt, zal zij reactien, botsingen doen geboren worden, en de openbare meening afgemat of oproerig, zal zich werpen in de armen van het uitvoerend bewind, hoe beperkt ook de rol van hetzelve zij in het ontwerp der constitutie. Het is hier de vraag niet om het tegenwigt te stellen in eene aristocratische vergadering bestemd om andere standen of andere belangen dan de Tweede Kamer te vertegenwoordigen. Het is slechts te doen een rad te scheppen noodzakelijk voor den zedelijken gang van het staats-werktuig; om twee groote openbare diensten te hebben, onafhankelijk van elkander, niet wat hunne oorsprong, maar wat hunne werking betreft. In eene democratische republiek moet regtstreeksch stemregt de bron zijn van alle magten, maar die stem kan zich op onderscheidene wijzen openbaren en verschillende resultaten opleveren met betrekking tot den ouderdom en den duur van het mandaat der vertegenwoordigers. Overigens zal het verschil tusschen de beide vergaderingen gemakkelijk daar te stellen, te wijzigen, te beredeneeren zijn. Het wezenlijke bestaat in vast te stellen, dat er twee zullen zijn, zonder hetwelk wij alreeds den stempel der nietigheid op al onze proeven van nieuwe staatsregeling drukken zullen. — De redenaar herinnert vervolgens dat de ondervinding meer nog dan de theorie ten voordeele van het systeem van twee Kamers beslist. Geene republiek, geene volksregering, in de oudheid noch in latere tijden, heeft iets degelijks kunnen verrigten, heeft vooral niet kunnen duren (hetgeen het voornaamste en moeijelijkste van alles is,) zonder eene matigende kamer naast de volks-kamer te hebben. In dit opzigt is het voorbeeld der Vereenigde Staten van onvergelijkbaar gezag. Eerst bestuurd door eene eenige kamer heeft deze magtige republiek welhaast erkend dat hare bestendigheid en voorspoed de daarstelling van twee wetgevende ligchamen vorderde. Ook ziet men daar niet alleen den senaat der Vereenigde-Staten, dien men kan beschouwen als de vrucht van het verbonds-beginsel dat in Frankrijk niet bestaat, maar daarbij en bovenal de senaten van de dertig republieken, die den bond uitmaken. Deze dertig staten, elk afzonderlijk aan Frankrijk gelijk, alle democratisch, waar nooit de minste kiem van politiek patriciaat is verschenen, verschillen van elkander door hunne bijzondere constitutien; maar al deze constitutien, zonder eene eenige uitzondering, verkondigen de noodzakelijkheid van twee kamers. Frankrijk zoude, zonder onverschoonbare roekeloosheid, den weg niet kunnen verlaten, op denwelken alle roemrijke en eerzame republieken het zijn voorgegaan en op denwelken alle waarlijk staatkundige mannen getracht hebben dat het treden zou. — De heer DE MONTALEMBERT eindigt met de aanhaling van eene bladzijde van het verslag van BOISSY-D'ANGLAS aan de conventie, alwaar, hij het aanbieden der constitutie van 1795, die beroemde en vaderlandlievende man aantoont dat geene bestendige constitutie of staats-vorm bestaan kan met eene eenige Kamer.

INGEZONDEN STUKKEN.

Van eene zeer geachte hand zijn ons dit stuk en vervolgen ter plaatsing toegezonden, aan welk verlangen wij gaarne voldoen.

GRONDWETS-HERZIENING.

(*Wets-ontwerpen No. 1 en 2.*)

I.

Al wie zich met ons verheugt over de gelukkige omwending van zaken, welke sedert den 13. Maart jl. ook in Nederland plaats had, zal daarbij de verdienste der drukpers moeten erkennen, welke zóó krachtdadig heeft medegewerkt, om daartoe te geraken. De *Vlissingsche Courant* heeft zich steeds aan de zijde der oppositie geschaard, en, zooveel in haar vermogen was, bijgedragen, om de beginselen der oppositie te doen zegevieren, zij heeft alle reden zich te verblijden over de aanvankelijke uitkomst, zigtbaar in het aanbieden van regeringswege van de twaalf wetsontwerpen tot herziening der grondwet. — Die twaalf ontwerpen zien er beter uit dan de 27, welke aan den val van het behoudsministerie voorafgingen.

Het hoofddoel der ontwerpers juichen wij toe, als: *de daarstelling van* VRIJHEID VAN DRUKPERS, VRIJHEID VAN VEREENIGING, REGTSTREEKSCHE VERKIEZINGEN, GELIJKHEID VOOR DE WET, VRIJHEID VAN GODSDIENST, VRIJHEID VAN ONDERWIJS *behoudens wettelijke regeling van het onderwijs van staatswege en behoudens staats-toezigt en in het algemeen van zoodanige inrigting als geschikt is, om de natie staatkundig en maatschappelijk te ontwikkelen en alle belemmering deswege weg te nemen.*

Welke schrede voorwaarts Nederland dan ook zal gedaan hebben, wanneer de thans in behandeling zijnde wetsontwerpen in de hoofdzaak tot wetten zijn geworden, zal eerst zijn af te meten, wanneer de ingezetenen in het genot der voorregten zijn gesteld, welke hun zoo lang wederregtelijk zijn onthouden, wanneer de staatkundige mondigheid in duizenden, thans daarvan uitgesloten, zal zijn erkend, en de Nederlander in het bezit is van die onvervreemdbare en onverjaarbare regten, waarin de Belg zich reeds meer dan 17 jaren mag verheugen.

Wij betreuren het echter, dat deze gelegenheid niet is benuttigd door de regering, om nog meer en beter hervorming voortedragen, dan zij gedaan heeft, en hoezeer erkennende, dat de natie haar bereids veel verpligt is, schijnt zij herhaaldelijk met zulk eene angstvallige behoedzaamheid te hebben gewerkt, dat dezelve naauwelijks is te regtvaardigen zelfs door de staatkunde, welke zij begrepen heeft te moeten volgen, en welke haar heeft doen besluiten de hervorming met de tegenwoordige Staten-Generaal tot stand te brengen.

De ontwerpen zijn reeds van zoo vele zijden beoordeeld, de leemten en gebreken reeds zoo veelvuldig aangewezen, dat wij slechts bij enkele punten zullen stilstaan en onze aanteekeningen deswege, vooral omtrent hetgeen wij anders hadden gewenscht aan onze lezers opvolgend mededeelen.

1. Wat men ook hebbe in te brengen tegen *eene verklaring van regten en pligten van den mensch in maatschappij* aan het hoofd eener grondwet, wij hadden dezelve gaarne aangetroffen; zij ontsiert eene grondwet niet; zij geeft vastheid en eenheid, aan de staatkundige geloofsbelijdenis eener natie, en verre van overtollig te zijn, kan zij voor ieder nuttig wezen, om wetgeving, bestuur en eigen gedrag, daaraan, als aan onomstootelijke en algemeene erkende waarheden te toetsen

(*Vervolg hierna.*)

ADVERTENTIEN.

§§§ De Ondergeteekende verwittigt bij deze aan hare geëerde Begunstigers en Stad-genooten, dat zij dit jaar GEENE KERMISSEN meer zal bezoeken als vroeger; maar dat zij ruim voorzien is van die goederen, welke zij vroeger op de Kermissen uitstalde en alles tot de mogelijkste prijzen zal afleveren, om bij hare Begunstigers dat vertrouwen waardig te maken, wat zij vroeger heeft mogen genieten.

Lett. G. No. 33. VLISSINGEN, in het Lange Groenewoud,

M. C. VAN VELTHOVEN
geb. RIDDERBOS.

§§§ *D. J. VISSER*, van ouds in deze Stad bekende Friessche Wafelbakker, maakt aan het geëerde Publiek bekend, dat hij alhier gearriveerd is met zijn FRIESCH WAFELKRAAM. Staat even als vorige jaren op de Groote Markt, het eerste Kraam, tegenover *den Gouden Leeuw*. Verzoekt UEd. gunst en recommandatie, met belofte van eene prompte, zindelijke en dadelijke bediening.

§§§ De Ondergeteekende waarschuwt een ieder, die zulks zoude mogen aangaan, om op deszelfs NAAM geene WERKZAAMHEDEN te verrigten of CREDIET te verleenen, op orde van deszelfs Echtgenoote, als zullende zulks bij hem niet valideren.

A. G. RIDDER,
Opper-Schipper.

§§ Bij *B. STOFKOPER*, Debitant in de K. N. Loterij in de Wagenaarstraat, over de hoofdwacht, is in de thans trekkende 105e Loterij gevallen op No. 4417 een Prijs van 1,250 GULDENS.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. Julij. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Sijes Nova, B. Erichsen, Wiborg, planken.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Antwerpen, T. Jackson, stukgoed, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG.

13 Julij 1848.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846) .	f .	W. Witte dito . .	f .
N. dito dito . . .	– 7 70	Z. Paardenboonen . .	– 4.50
O. W. Tarwe (1846) .	– .	W. Koolzaad . . .	– 10.25
Nieuwe W. dito . . .	– 8.06	Zomer dito . . .	– .
N. Z. Rogge . . .	– 5.40	Gort No. 3 . . .	– 13.50
Vreemde dito . . .	– .	« « 2 . . .	– 11 00
Winter garst . . .	– 3.65	« « 1 . . .	– 9.50
Zomergarst . . .	– 3.65	Groninger Gort werd aan f .	
Haver . . .	– .	« f . per mud verlaten.	
Boekweit . . .	– .	Raapolie . .	f 37.50 p. v.
W. Witteboonen . . .	.	Patentolie . .	– 39.50 –
Dito Bruineboonen .	– .	Lijnolie . .	– 33.00 –
W. Paardenboonen .	– 5 00	Lijnkoeken f . .	de 104 st.
W. Gr. Erwten . .	– 6 50	Raapkoeken « 60 00	– 1040 –
Z. Gr. Erwten .	– .		

geven.

De eerste maanden onzer vereeniging verweet Henri mij mijne zwakheid voor hem niet; maar toen hij zag, hoe de schoonzoon van den bankier Siddlers den rang in de wereld bekleedde, dien hem ons huwelijk had doen verliezen, konden mijne zorgvuldigheid, noch zijn voorspoedige handel zijn leedwezen verzachten. Iederen dag sprak hij van nieuwe ondernemingen van Clotilde's man; bij elken voorspoed van dezen rigtte hij van ter zijden een verwijt tegen mij; als of ik gezegd had: «gij moet mij tot vrouw nemen;" alsof hij niet geweten had, dat het mij vroeger niet hard zou gevallen zijn te sterven, wanneer hij mij een gelukkiger leven zou te danken gehad hebben. Van tijd tot tijd werden zijne klagten bitterder, zijne verwijtingen grievender. Ik, die hem niets gevraagd had voor het offer van mijnen goeden naam, moest van hem hooren: «Gij hebt mijn geluk vernietigd!... Aan mijne zwakheid heb ik het te wijten, dat ik de eerste koopman van Londen niet ben!...... Waarom hebt gij toegegeven?... gij hadt dat niet moeten doen!... Uwe moeder heeft het u bevolen, niet waar? opdat ik u ten laatste mijn geluk ten offer zou brengen; het was geene liefde; een overlegd plan!... Gij wist dat ik een braaf man ben, en gij, die geenen bruidschat hadt, moest eenen man hebben!.... Och, Mary, dat huilen kunt gij wel laten; uwe tranen zullen mij nooit doen winnen, wat eene bestudeerde zwakheid mij heeft doen verliezen!..."

Zes jaren lang heb ik elken dag die afgrijselijke taal moeten hooren. «Nooit heeft eenig gevoel van berouw, of liefderijk woord derzelver alsem verzacht, niettegenstaande onze fortuin van dag tot dag toenam. Maar die voorspoed, oneindig ontvangenamer dan elende, voegde nieuwe vernederingen bij die, welke ik reeds tot afmatting toe had moeten verdragen. «Niets van dat alles, zeide hij mij, komt u toe; gij hebt hier geen regt hoegenaamd; ik meen u genoeg betaald te hebben, wat gij mij eens geschonken hebt. Een ander zou zich door uwe tranen niet hebben laten misleiden; maar mij was het, als eerlijk man, onmogelijk u aan uw lot over te laten; met gevaar van mijne eer te zien bevlekken, doordat gij de uwe zoo slecht hebt weten te bewaren, heb ik u tot vrouw genomen; wat meent gij nu nóg meer van mij te wachten te hebben?... Blijken van achting misschien! Achting voor u, Mary! gij meent er immers niets van; is men achting verschuldigd aan haar, die zich zelve niet heeft geacht?.. Vertrouwen? wel wie zegt mij dat gij, die vroeger zoo gemakkelijk te verleiden waart, mij niet reeds bedrogen hebt?"

Deze laatste beleediging was te bitter, dan dat ik eene tweede mortgelijke kon afwachten. Reeds lang, was het huis mij ondragelijk. Maar ik dacht: mijn geduld zal over zijne hardvochtigheid zegevieren. Toen ik evenwel zag, dat hij mij werkelijk zoo zeer verachtte, dat hij mij verdacht hield van hem ontrouw te zijn; toen ik mij geheel overtuigd had, dat zijn haat tegen mij niet meer kon toenemen; toen eerst nam ik het besluit, om voor altoos heen te gaan, nadat ik te vergeefs in eene laatste woordenwisseling getracht had, hem tot zachtere gevoelens te brengen. Gisteren had die verklaring plaats; zij was vreesselijk, mejufvrouw! Alles wat een arme vrouw, die zich anders niet te verwijten heeft, dan dat zij te zeer heeft bemind, kan doen bloozen van schaamte en verontwaardiging, heeft hij mij toegeduwd. «Ik ben toch uwe vrouw, riep ik in mijne wanhoop uit. Ja, voor de oogen der wereld, antwoordde hij, mag dat zoo zijn; maar in de mijne zijt gij slechts de bewerkster van mijnen ondergang... Lees dit mejufvrouw! voegde hij er bij, lees dit! de bankier Siddlers is gestorven. De man van Clotilde is een millioen rijk!.... En wat hebt gij mij aangebragt? niets! – niets dan eene onzinnige liefde die mij sinds lang verveelt; want ik heb er nooit iets van geloofd!"

Bij deze woorden viel ik bewusteloos neder. Mr. Stockwell, die mij medoogenloos zag vallen ging uit, zonder zelfs te beproeven, om mij tot mij zelve te doen komen... Hij dacht zeker, dat ik dood was..... hij wenschte het misschien! Ziedaar, mistriss, het tooneel dat mij het huis mijns echtgenoots deed ontvlugten. Ik weet niet of eene vrouw daarom misdadig is, dat zij den moed niet heeft haar doodvonnis te hooren uitspreken door den man dien zij op aarde het meest heeft bemind. En zeker zou Henri spoedig dat vonnis uitgesproken hebben, twijfel daar niet aan; hij zou mij ter dood hebben gebragt! maar zoo, als een eerlijk man zijne vrouw van kant helpt, door verdriet, en minachting; zonder haar aan te raken, zonder dat er een spoor overblijft van de slagen waaronder zij bezwijkt; [en] dan zegt men in de wereld: «Arme vrouw! zij was zoo gelukkig in haar huwelijk!.... Haar man was een zoo braaf man!" En hij, hij draagt den rouw over zijn slagtoffer. O! het is ijsselijk daar aan te denken!...... Maar waarom heeft hij dan toch de dochter van den bankier Siddlers geweigerd?.........

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.